

Magallanes

Títol original: *Magalhaes* (AKA: *Magellan*) **Direcció i guió:** Lav Diaz **Països:** Espanya, França i Portugal **Durada:** 162 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama històric **Interpretació:** Gael García Bernal, Darío Yazbek Bernal, Àngela Ramos, Rafael Morais **Fotografia:** Lav Diaz, Miquel Barceló, Ciril Barba, Julien Hogert, Artur Tort (B&W) **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 3/7/2026

No recomanada per a menors de 16 anys

Versió original en portuguès, anglès, espanyol i cebuà, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Magallanes és un navegant portuguès que es rebel·la contra el poder del rei, que no dona suport als seus somnis de descobrir el món al començament del segle XVI. Convenç la Corona espanyola perquè doni suport a la seva audaç expedició a les llegendàries terres d'Orient. Els seus somnis són el primer. El viatge és més esgotador del que s'esperava, amb gana i motins que porten la tripulació al límit de les seves forces. En arribar a les illes de l'arxipèlag malai, Magallanes canvia d'opinió. S'obsessiona amb la conquesta i la conversió, i això desencadena violentes rebel·lions que escapen al seu control. Aquest no és el mite de Magallanes, sinó la veritat del viatge. (FilmAffinity)

CRÍTICA

El 1974, Robert Bresson va decidir entrar al cicle de les llegendes artúriques per rodar, amb els cavallers recoberts de llances i armadures, *Lancelot du Lac*. El cineasta va convertir el pla en un amagatall on, amb pocs elements visuals i un gran treball de so, va aconseguir transformar l'èpica en detall, a la base d'una gran pel·lícula. *Magalhães* de Lav Diaz sembla que segueix una part de l'estratègia duta a terme per Bresson, encara que pel seu contingut ens pot recordar certs treballs de Manoel d'Oliveira o de Paulo Rocha. Diaz construeix un gran relat èpic que arrenca en el moment en què Fernando de Magallanes i la seva tripulació arriben, malgrat les seves penúries, a l'estret de Malaca i aconseguen obrir un camí per a la navegació cap al sud-est asiàtic. La pel·lícula segueix en el moment que, des de Lisboa, el navegant planteja una nova ruta per evitar la competència dels vaixells castellans i turcs. La ruta requereix pactes, negociació amb la monarquia espanyola i la vivència d'una gran aventura èpica que deixa la tripulació de la nau completament exhausta. Diaz acaba el seu relat en el moment que arriben a la costa del Pacífic, es troben amb els indígenes, intenten establir vies de comunicació i esclaten les guerres per la conversió religiosa i l'acceptació dels rituals i les creences.

El relat que descriu Lav Diaz posseeix una dimensió clarament èpica però partint de la idea que els grans fets històrics es desenvolupen des de l'estricta quotidianitat. Diaz busca, sobretot, la força d'allò figuratiu i s'aparta d'una certa perspectiva narrativa elaborada en el seu cinema; no té res a veure amb *Melancholia* (2008), *Norte* (2013) o *The Woman Who Left* (2016). No obstant això, l'inconfusible estil del cineasta filipí hi és molt present. La pel·lícula està rodada en llargs plans de conjunt amb la càmera fixa, amb l'absència de contraplans i amb escassos primers plans. El que fa que *Magalhães* sigui diferent i que es converteixi en un veritable llenç pictòric és la bellesa de les seves imatges, la força de les seves composicions, el detallat treball amb la llum, la recreació d'un món amb pocs elements. El cineasta aconseguix una dimensió èpica a partir d'una construcció narrativa que defuig l'espectacularitat, però que té moments de gran força sobretot a la seva part central, en la descripció de la travessia marítima de Magallanes fins a les aigües del Pacífic. La força especial del film rau en el pacte entre Lav Diaz i el director de fotografia Artur Tort, l'empresa del qual Andergraun Films de Montse Triola i Albert Serra és coproductora de la pel·lícula. Hi ha en cadascuna de les bellíssimes composicions que mostra la pel·lícula una empremta fílmica que acaba emparentant *Magalhães* amb la dinàmica empresa per Albert Serra. Existeix sobretot la idea de com arribar a convertir la pantalla en un llenç de formes en moviment, d'accions reduïdes a la seva essencialitat, de plans que cerquen la precisió. Els personatges no són éssers amb psicologia sinó figures que travessen l'espectre. Lav Diaz treballa amb Gael García Bernal en el rol de Magallanes, però el redueix en una forta presència. *Magalhães* acaba trobant una nova via al cinema del gran cineasta filipí que continua sent coherent amb una obra composta de pel·lícules riu que no defugen el debat polític, ni la reflexió sobre les conseqüències d'una lluita impossible. Magallanes adquireix en aquesta obra una aura especial, com si fos una encarnació de l'Aguirre de Werner Herzog a la recerca d'un espai darrere del qual s'amaga el mite de la fi del món.

Àngel Quintana - caimanediciones.es